

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie ze skargi T. W.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie w sprawie o sygn.

I ACa 360/10 oraz I ACa 180/22,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w
dniu 18 lipca 2024 r.,

w przedmiocie zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Najwyższego
z 11 stycznia 2024 r., sygn. akt I NSP 280/23,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

T. W., działając osobiście, pismem datowanym na 26 kwietnia 2024 r.,
wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2024 r.
wydane w sprawie o sygn. I NSP 280/23, odrzucające skargę T. W. na naruszenie
prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu
przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie w sprawie o sygn. I ACa 360/10 oraz I ACa
180/22.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie z uwagi na jego niedopuszczalność podlegało odrzuceniu.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że zasadą jest, iż orzeczenia Sądu Najwyższego nie podlegają zaskarżeniu. Wydane przez Sąd Najwyższy orzeczenia są ostateczne i nie przysługują na nie żadne środki zaskarżenia. Wyjątek od powyższej zasady musiałby zostać wyraźnie wskazany w ustawie.

Zarówno w ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2024, poz. 622), ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1550 ze zm.), jak i w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725), brak jest przepisu, który dopuszczałby zaskarżenie postanowienia Sądu Najwyższego. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie rozpoznaje sprawy w toku instancji, lecz poza tokiem instancji w szczególnych przypadkach wymienianych w ustawach. Wynika z tego, że Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawy wyraźnie przypisane (postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 lutego 2017 r., II PO 1/17; 9 maja 2024 r., I NZ 22/23; 3 czerwca 2024 r., I NZ 1/24).

Na niezaskarżalność orzeczeń Sądu Najwyższego zwraca uwagę również Trybunał Konstytucyjny. W wyroku z 13 października 2015 r. w sprawie SK 63/12 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że w świetle konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego, ogólna zasada niezaskarżalności orzeczeń wydawanych przez Sąd Najwyższy, uwarunkowana jest modelem funkcjonowania Sądu Najwyższego w systemie organów władzy sądowniczej.

Ostatecznie zaznaczyć należy, iż katalog orzeczeń zaskarżalnych zażaleniem do Sądu Najwyższego jest ściśle limitowany (postanowienie Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2017 r., I PZ 2/17). Zgodnie z art. 394¹ § 1 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Stosownie do § 1¹ przytoczonego przepisu, zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylecia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu

pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Z kolei jak stanowi art. 394¹ § 3 k.p.c., do postępowania przed Sądem Najwyższym toczącego się na skutek zażalenia stosuje się odpowiednio art. 394 § 2 i 3, art. 395, art. 397 § 1 i 1¹, art. 398⁶ § 3, art. 398¹⁴, art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze, art. 398¹⁶, art. 398¹⁷ i art. 398²¹ k.p.c.

Zaskarżone w przedmiotowym postępowaniu postanowienie nie należy do żadnej z kategorii spraw wymienionych w art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c., wobec czego nie przysługuje na nie zażalenie do Sądu Najwyższego.

Mając powyższe na uwadze zażalenie skarżącego podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne, dlatego też Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[SOP]

[ms]